

Šv. Augustinas iš Hipono

„Homilija prieš svetimavimą“

Pateikiame 161-ąją šv. Augustino homiliją, kurioje jis bara svetimautojus. Homilijoje Hipono vyskupas remiasi šv. Pauliaus mintimis, siekdamas savo tikintiesiems pasakyti, jog šie turi aiškias priežastis vengti svetimavimo – jų kūnai yra Kristaus nariai ir Šventosios Dvasios šventykla. Kalboje Augustinas nevengia motiniško švelnumo ir tėviško griežtumo. Šie du elementai jungsis per visą homiliją, tačiau švelnumas didės akcentuojant Dievo meilę. O pradžioje ryškiai dominuoja griežtumas.

Tokia kalbėsena ir toks balso tonas toje epochoje, matyt, buvo įprasti. Tokių homilijų logika amžiams bėgant nebūtinai davė daug naudos. Nemažai žmonių buvo įbauginti pragarą pabrėžiančių pamokslų ir tokios pat pedagogikos ir dėl to nutolo nuo Bažnyčios. Šiandienėje teologijoje vengiama aptarti juslines pragaro bausmes.

Šiandien reikia manyti, kad Dievas amžinai smerkia pačią nuodėmę, o kiek tai liečia nusidėjėlių, tvirtinti sunku. Sunku pasakyti, kaip bus su tais, kurie sąmoningai ir radikaliai taria Dievui „ne“. Ir vis dėlto žmoguje karaliaujanti nuodėmė jį veikia ir parodo jo situacijos rimtumą. Ji perspėja saugotis lengvabūdiškumo ir paviršutiniškumo bei kviečia susimąstyti. Kūnas nėra laisvai disponuojama medžiaga, nes krikščionis sau nebepriklauso (1 Kor 6, 19).

Pagaliau, patiriantiems stiprią bausmės baimę svarbu pereiti iš vergiškos Dievo baimės į pagarbią Tėvo meilę, kuri, būdama sūniška, pagarbiai bijo įžeisti Tėvo meilę. Ji taip pat bijo žėisti savo kūną, kuris yra Kristaus kūno narys ir Šventosios Dvasios šventovė.

Krikščionis turi gerbti save kaip Kristaus narį

Ką tik girdėtame skaitinyje išgirdome apaštalą, kuris bara ir sudrausmina žmogiškas aistras, sakydamas: „Ar nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos kekšės nariais? Nieku būdu!“ (1 Kor 6, 15). Taigi jis pasakė, kad mūsų kūnai yra Kristaus nariai, nes Kristus yra mūsų galva, – Kristus, kuris tapo žmogumi dėl mūsų. Jis yra galva, apie kurią pasakyta: „Jis yra mūsų kūno Gelbėtojas“ (Ef 5, 23). O jo kūnas yra Bažnyčia (plg. Kol 1, 18).

Jeigu mūsų Viešpats Jėzus Kristus būtų prisiėmęs tik žmogaus sielą, jo nariai būtų tik mūsų sielos. Bet kadangi jis prisiėmė ir kūną, per kurį jis yra mūsų galva, – o mes sudaryti iš kūno ir sielos, – vadinasi, jo nariai yra ir mūsų kūnai.

Tad jei kuris, siekdamas ištvirkauti, nuvertino save ir savyje paniekino patį save, tegu jis savyje nepaniekina Kristaus. Tegu jis nesako:

Tad jei kuris, siekdamas ištvirkauti, nuvertino save ir savyje paniekino patį save, tegu jis savyje nepaniekina Kristaus.

„Ištvirkausiu, nes esu niekas: „Kiekvienas kūnas – kaip šienas“ (Iz 40, 6). Bet [juk] tavo kūnas yra Kristaus narys. Kur eini? Grįžk. Ko taip trokšti mestis į bedugnę? Pasigailėk savyje Kristaus, atpažink savyje Kristų. „Nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos kekšės nariais?“ (1 Kor 6, 15).

Kekšė yra ta, kuri pritaria tavo paleistuvavimui. Ir galbūt tai krikščionė, kuri paima Kristaus narius ir padaro juos svetimavimo nariais. Abu jūs savyje paniekinate Kristų: nei atpažįstate savo Viešpatį, nei suprantate savo [atpirkimo] kainą. O koks jis mokytojas, tarnus padaręs savo broliais! Jam dargi per maža buvo mus padaryti savo broliais, jis mus padarė [ir] savo nariais. Ar toks vertingumas taps bevertis? Kadangi taip nuolankiai yra suteiktas, tai ar nebus jam atsilyginta pagarba? Jei nebūtų duotas, būtų trokštamas. O jei jis suteiktas, tai ar jį niekinsime?

Ir Šventosios Dvasios šventyklą

Šiuos mūsų kūnus, kuriuos apaštalas pavadino Kristaus nariais dėl Kristaus kūno, kurį jis prisiėmė, panašumo, tas pats apaštalas pavadino ir mumyse esančia Šventosios Dvasios šventyklą, kurią gavome iš Dievo. Dėl Kristaus kūno mūsų kūnai yra Kristaus kūno nariai. Dėl Kristaus Dvasios apsigyvenimo mūsų kūnai yra Šventosios Dvasios šventyklą. Kurį iš šiųdviejų savyje paniekinsi? Kristų, kurio narys esi, ar Šventąją Dvasią, kurios šventyklą esi? Kekšės, pritariančios blogiui su tavimi, greičiausiai nesiryžtum parsivesti į kambarį, kuriame yra tavo santuokinis guolis; ieškai kitos gėdingos vietos savo namuose, kur galėtum begėdiškai voliotis. Gerbi savo žmonos guolį, o negerbi savyje esančios Šventosios Dvasios šventyklos! [...] Suprask, kad Dievo šventyklą yra vertingiau už tavo žmonos guolį.

Dėl Kristaus kūno mūsų kūnai yra Kristaus kūno nariai. Dėl Kristaus Dvasios apsigyvenimo mūsų kūnai yra Šventosios Dvasios šventyklą

Kur tik beeitum, Jėzus tave mato; jis, kuris tave sukūrė, nupuolusį atpirko, mirė už tave. Ar neatpažįsti savęs? O jis nuo tavęs akių nenukreipia – ne tam, kad pagelbėtų, bet kad nubaustų. Juk „Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius, jo ausys girdi jo šauksmą“ (Ps 33, 16). Bet tuoj pat priduria ir nugašdina tuos, kurie susikūrė neteisingą saugumą, sakydami: „Padarysiu blogį; Dievas gi nesiteiks žvelgti į mane, kuris taip gėdingai elgiasi! Paklausk, kas iš to išeina, pažvelk, kas būsi: „Viešpats žvelgia į nedorėlius, kad išnaikintų žemėje jų atminimą“ (Ps 33, 17). Bet kokioje žemėje? Toje, kur sakoma: „Tu mano viltis, visa, ką turiu gyvųjų šalyje“ (Ps 141, 6).

Ištvirkėlis neapsigyvens Dangaus Karalystėje

Galbūt pikteiva, nedorėlis, svetimautojas, ištvirkėlis, paleistuvis giriasi dėl savo elgesio, sensta (bet jo geidulingumas nesensta) ir galvoja bei sako: „Ar tiesa, kad „Viešpats žvelgia į nedorėlius, kad išnaikintų žemėje jų atminimą?“ (Ps 33, 17). Štai jau pasenau, nuo jaunystės iki šiandienos tiek padariau bloga, tiek tyrųjų jau pakasiau, tiek daug skaisčių jaunuolių jau palaidojau; būdamas ištvirkęs pergyvenau tiek švariųjų. Todėl ką reiškia: „Viešpats žvelgia į nedorėlius, kad išnaikintų žemėje jų atminimą?“ (Ps 33, 17).

Yra kita žemė, kurioje negyvena pasileidėlis, Dievo karalystėje yra kita žemė: „Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neklyskite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sanguliautojai su vyrais, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės“ (1 Kor 6, 9–10). Tai reiškia, kad Dievas

išnaikins žemėje jų atminimą. Daug yra tokių, kurie, atlikdami tokius darbus, vis tik išlaiko viltį. Bet „išnaikins žemėje jų atminimą“ pasakyta apie tuos, kurie, nors dar gyvi, jau yra pasmerkti, viliasi Dievo karalyste, į kurią neįeis. Mat bus naujas dangus ir nauja žemė, kurioje gyvens teisieji. Nedoriesiems, negeriesiems, stipriausiai prasižengusiems ten nebus leista apsigyventi. Tad visi, kurie yra iš tokių, tegu pasirenka, kur nori gyventi, kol dar yra laiko pasikeisti [...].

Siela prakilnesnė už kūną

Tačiau noriu paklausti pavojuje esantį ir mane jaudinantį; mat jis sako: „Bėk ir gelbėk mano sielą!“ Tokiam lengvai atsakau: „Aš bėgu, kad išgelbėčiau tavo kūną!“ O kad tu bėgtum gelbėti savo sielos! Suprasi, kodėl bėgu paskui tavo kūną, o ne paskui tavo sielą. Mieliau klausau tiesą sakančio Kristaus nei baimę šnabždančios klaidos. Juk pats Viešpats sako: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos“ (Mt 10, 28). Žinoma, nori, kad bėgčiau paskui tavo sielą. Tačiau tai, ko bijai ir nuo ko grasinimų esi išbalęs, negali užmušti tavo sielos. Jis siautėja tik tavo kūne, o tu nešėlk savo sieloje. Jis tavo sielos nužudyti negali, tačiau tu gali – ne ietimi, o liežuviu. Tave mušantis priešas užbaigia šį gyvenimą, „o meluojanti burna sunaikina sielą“ (Išm 1, 11).

Tegu tai, ko žmonės bijo šiame gyvenime, leidžia suprasti, ko jie turi bijoti. Juk jie bijo kalėjimo, bet nebijo pragaro! Jie bijo tardytojų klausimų, o nebijo pragariškų angelų. Bijo laikinų kankinimų, o nebijo amžinosios ugnies kankynių. Pagaliau jie bijo mirti laikinai, o nebijo mirti amžinai.

Iš kur kyla sielos ir kūno gyvenimas?

[Žmogus], kuris nori tave pražudyti, kurio bijai, kurio išsigąsti, nuo kurio bėgi, kurio bijodamas negali miegoti, o jei miegodamas jį išvysti sapne, išblykšti – ką šis žmogus tau gali padaryti? Nuo tavo kūno jis atskirs tavo sielą. Ir pažvelk, kur nueis atskirta tavo siela. Mat tas [žmogus] negali pražudyti tavo kūno kitaip, kaip tik iš jo išvarydamas tavo sielą, per kurią gyvena tavo kūnas. Juk tavo kūnas yra gyvas dėl jame esančios sielos ir kol tavo kūne yra siela, tol gyvas tavo kūnas. O ieškantis tavo mirties iš tavo kūno nori išvyti gyvenimą, per kurį gyvena tavo kūnas.

Dievas yra sielos principas

Manai, kad nėra gyvenimo, iš kurio semiasi gyvybės tavo siela? Siela yra gyvenimas, iš kurio gyvena tavo kūnas. Bet manai, kad nėra jokio kito gyvenimo, iš kurio gyvena tavo siela? Kaip tavo kūnas gyvas dėl sielos, kuri duoda gyvybę kūnui, taip ir siela, argi ji neturi savo gyvybės principo? Kai mirdamas kūnas išleidžia iš savo gyvenimo sielą, taip ir siela, kai ji miršta, ar neapleidžia savo gyvenimo? Jei suprantame, kas yra ši gyvybė – ne siela, tavo kūno gyvenimas, bet tavo kūno gyvybės gyvybė, t. y. tavo sielos gyvybė, – taigi, jei suvokiame, kad ši gyvybė egzistuoja, tai baimė mirties, kuri atskiria kūno gyvybę nuo sielos, turėtų tave versti labiau bijoti kitos mirties, kuri tavo sielos gyvybę atskiria nuo jos gyvybės.

Manai, kad nėra gyvenimo, iš kurio semiasi gyvybės tavo siela?

Pasakysiu tai trumpai. Kam daugiažodžiauti, Kūno gyvybė yra siela, o sielos gyvybė yra Dievas. Sieloje gyvena Dievo Dvasia, o per sielą [ji gyvena] ir kūne taip, kad ir mūsų kūnas yra Šventosios Dvasios šventykla, kurią gavome iš Dievo (1 Kor 6, 19). Dvasia apsigyveno mūsų sieloje, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota (Rom 5, 5), ir Dvasia užliejo valdančiąją sielos dalį. O tavyje gi esmingiausia yra tai, kas kilniausia. Užvaldęs tavyje, kas kilniausia, t. y. tavo širdį, dvasią ir sielą, per tai, kas kilniausia, Dievas užvaldė tavyje ir tai, kas žemiausia, t. y. tavo kūną.

Tad tegu priešas siaučia, tegu grasina mirtimi, tegu jis jus pražudo, jei jam leidžiama, tegu jis atitraukia nuo jūsų kūno sielą, tačiau tegu tavo siela nepašalina iš savęs savo gyvenimo. Jei teisingai lieji ašaras ir gali graudžiai pasakyti savo galingam priešui: „Nemušk manęs, pasigailėk mano kraujo“, tai ar Dievas tau nepasakys: „Pasigailėkite savo sielos tapdami Dievui malonūs“ (Sir 30, 24)? [...]

Tad tegu priešas siaučia, tegu grasina mirtimi, tegu jis jus pražudo, jei jam leidžiama, tegu jis atitraukia nuo jūsų kūno sielą, tačiau tegu tavo siela nepašalina iš savęs savo gyvenimo.

Tuščia baimė ir naudinga baimė

Tegu ši tuščia baimė leidžia jums užčiuopti naudingą baimę. Tuščią baimę nešiojasi tie, kurie bijo prarasti laikinus dalykus, dreba dėl minties palikti šį pasaulį, trokšta visad atidėti tai, ko jie negali sulaikyti. Tuščia yra ši žmonių baimė. Ir vis dėlto ji yra, ji nuožmi, ir žmogus jai pasipriešinti negali. Šie žmonės, kurie bijo mirti ir daro viską, kad pavēlintų mirtį, yra peiktini,

bartini, apverktini, apgailėtini. Kodėl jie nesielgia taip, kad nemirtų? Juk ką bedarytų, jie negali išvengti mirties.

Bet ar negali jie ką nors daryti, kad niekuomet nemirtų? Ne, negali nieko. Išties, ką bedarytum, kiek bebudėtum, kur besislėptum, kokios tik apsaugos beieškotum, kokiomis brangenybėmis besigydytum, nuo kokių tik priešo žabangų ištrūktum, negalėsi išvengti karščiavimo. Nors ir išvengsi prieš smūgių, vis tiek vėliau kada nors mirsi nuo karščiavimo.

Ir vis dėlto elkis taip, kad nemirtum. Jei bijai mirties, mylėk gyvenimą. Tavo gyvenimas yra Dievas, tavo gyvenimas yra Kristus, tavo gyvenimas yra Šventoji Dvasia. Negali jiems patikti blogai gyvendamas. Šventoji Dvasia negyvena sugriuvusioje šventykloje, į nešvarią šventovę ji neįeina. Tad aimanuokite prieš ją, idant ji apvalytų savo gyvenamą vietą; aimanuokite prieš ją, idant ji atstatytų sau šventyklą, kad atstatytų, ką sugriovei, kad sutvarkytų, ką nusiaubei, kad pastatytų, ką numetei žemyn. Šaukis Dievo, šaukis jo viduje, ten, kur jis girdi. Kadangi nusidėjai ten, kur jis mato, tai šauk ten, kur jis girdi.

Vengiantis blogio iš baimės dar nevertas gyriaus

Kai baimė tave sudrausmins ir imsi bijoti naudingai ne laikinų kankinimų, bet amžinosios ugnies kankynių, ir dėl to nebesvetimasi – šitai kalbame dėl žodžių Apaštalo, kuris pasakė: „Jūsų kūnai yra Kristaus nariai“, – tad, kai jau nuspręsi nebesvetimauti, nes bijosi degti amžinoje ugnyje, dar nebūsi vertas gyriaus.

Kas gi čia didinga bijoti bausmės? Tikrai didinga yra mylėti teisumą.

Kas gi čia didinga bijoti bausmės? Tikrai didinga yra mylėti teisumą. Klausiu [dabar] tave ir bandau tave suprasti. Paklausk mano klausimo ir paklausk tyliai savyje. Taigi tavęs klausiu: „Kai nugalėtas geismo surandi bendrininką, kodėl tau su juo nesvetimauti?“ Tu man atsakysi: „Bijau pragaro, bijau amžinosios ugnies kankynių, bijau Kristaus teismo, bijau demono bendrijos, idant demonas manęs nenubaustų ir su juo nedegčiau.“

Tai ką? Ar tavo baimė nesiremia ana prieš baime, apie kurią jau kalbėjau? Tada teisingai sakiau: „Blogai bijai, juk tavo Viešpats tau teikia saugumą sakydamas: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną.“ O kai tu man sakai: „Bijau pragaro, bijau degti, bijau būti nubaustas amžinai“, ką aš tau atsakysiu? Blogai bijai? Tuščiai bijai? Nesiryžtu to sakyti, kai pats Viešpats,

Aš parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs turi galią įstumti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite“ (Lk 12, 4–5).

nuimdamas [viena] baimę, prideda [kitą] baimę, sakydamas: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau kenkti. Aš parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs turi galią įstumti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite“ (Lk 12, 4–5).

Skaistumo dar nemyli

Kai pats Viešpats įvaro baimę ir įvaro stipriai, dukart pakartodamas grasinimo žodžius, ar tau pasakysiu: „Bijai blogai?“ Ne, šito nepasakysiu. Žinoma, bijok. Negali bijoti geriau. Nėra nieko, ko turėtum bijoti labiau. Tačiau klausiu tavęs: jei Dievas tavęs nematytų darant blogį, nėra joks kitas [liudytojas] tavo veiksmų neįrodytų jo teisme, ar [vis tik] blogį darytum? Pažvelk į savo vidų. Negali atsakyti į visus mano žodžius, bet pažvelk į savo vidų. Ar tai darytum? Jei tai darytum, vadinasi, bijai bausmės, skaistumo dar nemyli, dar neturi dvasinės meilės. [Dar] bijai vergiškai. Tavyje [dar] egzistuoja blogio baimė, o ne gėrio meilė.

Jeį Dievas tavęs nematytų darant blogį, nėra joks kitas [liudytojas] tavo veiksmų neįrodytų jo teisme, ar [vis tik] blogį darytum? Pažvelk į savo vidų. Negali atsakyti į visus mano žodžius, bet pažvelk į savo vidų. Ar tai darytum? Jei tai darytum, vadinasi, bijai bausmės, skaistumo dar nemyli, dar neturi dvasinės meilės. [Dar] bijai vergiškai. Tavyje [dar] egzistuoja blogio baimė, o ne gėrio meilė.

Ir vis dėlto bijok, kad ši baimė tave saugotų ir nuvestų į meilę. Ši baimė, dėl kurios bijai pragaro ir todėl nesielgi blogai, tave sulaiko ir neleidžia tavo sielai nusikalsti. Mat baimė yra lyg sargas, tarsi įstatymo pedagogas. Tai raidė, kuri grasina, tai dar ne malonė, kuri padeda. Tad tegu ši baimė tave saugo ir teneleidžia tau blogai elgtis iš baimės, o dvasinė meilė ateis, ji prisiskverbs į tavo širdį, ir kiek ji įeis, tiek baimė išeis. Baimė veikia tam, kad blogai nesieltum, o dvasinė meilė veikia tam, kad nenorėtum blogai elgtis, nors ir gali būti priimtas be bausmės.

Tyra baimė baiminasi nepatikti Dievui

Pasakiau jums, ko turite bijoti, pasakiau, ko turite siekti. Siekite dvasinės meilės ir ji įeis. Priimkite ją baimindamiesi nusidėti, priimkite nenusidedančią meilę, priimkite pavyzdingai gyvenančią meilę. O įėjusi, kaip jau sakiau, ji ims vyti baimę laukan. Kiek ji įeis, tiek mažiau bus baimės. O kai ji įeis visa, nebeliks jokios baimės, nes tobula meilė išveja baimę (Jn 4, 18). Taigi meilė įeina ir baimė išvejama. Tačiau tegu dvasinė meilė neįeina nelydima. Tegu ji atsineša savo baimę ir tegu ją įsiveda vidun. Tačiau tai bus tyra baimė, išliekanti amžinai (Ps 19, 10). Vergiška baimė jus verčia bijoti demono ugnies, tyra baimė – nepatikti Dievui.

Laisvą vyrą džiugina teisumas

Pažvelkite, brangieji, ir pasiteiraukite žmogiškų jausmų. Tarnas bijo įžeisti savo šeiminką, kad šis nelieptų jo išplakti, įverti jo kojas į šiekštą, neuždarytų į kalėjimą, nelieptų sukti girnų. Šito bijodamas, tarnas nenusideda. Tačiau, kai tik žino, jog šeiminko akys jo nemato, nei joks liudytojas negali įrodyti, jis nusideda. Kodėl nusideda? Todėl, kad jis bijojo bausmės, o ne mylėjo teisumą. O gerą, teisų ir laisvą vyrą (vien tik teusus vyras yra laisvas, nes kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas Jn 8, 34) džiugina teisumas.

*O gerą, teisų ir laisvą vyrą džiugina teisumas.
Jis baiminsis užgauti Tėvo širdį ir nepatikti jo mylinčioms akims.*

Net jei gali nusidėti nematant liudytojui, jis baiminasi ir liudytojo, ir Dievo. O jei jis išgirstų Dievą jam sakantį: „Matau tave, kai nusidedi, tačiau tavęs nesmerkiu, tu man nepatinki“, tai, vengdamas nepatikti Tėvo akims, jis bijos ne baisaus teisėjo, idant šis jo nenuteistų, nenubaustų, neatiduočiau kančioms, bet baiminsis užgauti Tėvo širdį ir nepatikti jo mylinčioms akims. Juk jei jis tikrai myli ir jaučiasi mylimas savo šeiminko, tai nedarys to, kas nepatiktų tam, kuris jį myli.

Pažvelkite į apgaulingus ir negarbingus mergininkus. Jei pašėlęs moters meilei rengiasi taip, kad moteriai nepatinka, arba pasipuošia taip, kad jai nepatinka, ir ši jam sako: „Nenoriu, kad nešiotum šį drabužį“, ir jis nenešioja. Jei žiemos metu ji jam sako: „Su šiuo apsiaustu tavęs nemyliu“, jis pasirenka veikiau drebėti iš šalčio nei jai nepatikti. Argi jį mylinti turi galią jį pasmerkti? Ar ji gali jį pasiūsti į kalėjimą? Ar gali jį patikėti kankinimams? Jis bijo vien tik jos žodžių: „Tavęs nebematysiu“. Jis dreba vien tik dėl žodžių: „Nebematysi mano veido“. Tad jei ši nedorėlė pasako, ir jis bijo, tai kodėl, Dievui pasakius, jis nebijo? Žinoma, bijo, bet tik tuomet, jei myli Dievą. O jei jo nemylime, tai ir nebijome. Bijome kaip vergai ugnies, pragaro, baisių kankynių, nupuolusių angelų ir jų kankinimų. O kad šito bijotume! Jei mažiau mylime Dievą, tai bent bijokime bausmių.

Pašvęstųjų mergelių meilė

Tad tenebūna svetimavimų. Jūs esate Dievo šventykla ir jумыse gyvena Dievo Dvasia. Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos (1 Kor 3, 16). Santuoka yra leidžiama ir neieškokite nieko kito. Jums nėra uždėta sunki našta. [Antai] mergelėms didesnė meilė uždėjo ir didesnę našta. Jos napanorėjo to, kas leidžiama, kad labiau patiktų tam, kuriam pasiaukėjo. Jos siekė didesnio savo širdies grožio. Tarsi jos paklaustų: „Ką įsakai? Kokį įstatymą mums nurodai?

Kad nesvetimaute – ar šito prašai?“ Mylėdamos tave, mes darome daugiau, nei prašai. „Dėl nesituokiančiųjų, – sako Apaštalas, – aš neturiu Dievo įsakymo“ (1 Kor 7, 25).

Tad kodėl mergelės pasirenka tokį gyvenimą? „Bet duodu patarimą“ (1 Kor 7, 25). Šios mylimosios, kurios atsisakė žemiškosios santuokos, kurios nepanoro žemiškų glamonių, dargi priėmė nurodymą, kad neatstumtų patarimo. Jos pasipuošė daugiau, kad patiktų labiau [dieviškajam Sužadėtiniui]. Kuo labiau trokštame šio kūno, t. y. išorinio žmogaus papuošimo, tuo labiau kenčia vidinis papuošimas. Kuo mažiau žmogus trokšta išorinio papuošimo, tuo gražiau jis pasipuošia gražiais įpročiais viduje. Todėl ir sako šv. Petras: „Tegu puošia jus ne išorė – šukuosena“ (1 Pt 3, 3).

Kai jis sako: „Tegu puošia“, ką kita jusliniai žmonės galvoja, jei ne apie išorinį papuošimą? Tačiau jis greitai atstumia šią geidimo peršamą mintį. „Ne aukso gražmenos, – sako jis, – ar ištaigingi drabužiai [puošia], bet žmogaus širdies slaptuma – nesugadinta, švelni ir taikinga dvasia, kuri brangi Dievo akyse“ (1 Pt 3, 3; 1 Tim 2, 9–10). Nėra taip, kad Dievas duotų turtų išoriniam žmogui, o vidinį paliktų beturtį. Neregimai sielai jis davė ir neregimus turtus, neregimąją jis papuošė neregimai.

Mergelės moko susituokusius nesvetimauti

Trokšdamos šio vidinio papuošimo šventosios mergelės nesiekė nei to, kas buvo leidžiama, nei pasidavė spaudimui. Mat daugelis iš jų nugalėjo savo tėvų pasipriešinimą aukštesnės meilės ugnimi. Tėvas įtūžo, motina raudėjo, bet nepaveikė merginos, kuri žvelgė į tą, kuris „viršija visus vyrus savo grožiu“ (Ps 45, 3). Juk ji troško pasipuošti, kad patiktų tik jam. Nes „netekėjusi moteris bei mergina rūpinasi Viešpaties reikalais, trokšdama būti šventa kūnu ir dvasia“ (1 Kor 7, 34).

Pažvelkite, kokia yra tikroji šios meilės prigimtis. Apaštalas nepasakė: „Tegu ji mąsto apie šiuos dalykus, idant išvengtų Dievo teismo.“ Tokia meilė dar būtų vergiška, bet blogio saugotoja, kad žmonės susilaikytų nuo blogų veiksmų ir susilaikydami taptų verti priimti dvasinę meilę. Tačiau anos mergelės mąsto, ne kaip išvengti Dievo bausmės, bet kaip Dievui patikti vidiniu grožiu, širdies gražumu ten, kur jo akims jos yra nuogos, nuogos viduje, ne išorėje, išlaikydamos išorės ir vidaus integralumą.

Tačiau anos mergelės mąsto, ne kaip išvengti Dievo bausmės, bet kaip Dievui patikti vidiniu grožiu, širdies gražumu ten, kur jo akims jos yra nuogos, nuogos viduje, ne išorėje, išlaikydamos išorės ir vidaus integralumą.

Tegu šios mergelės moko susituokusius nesvetimauti. Juk jos daro daugiau, nei leidžiama; tegu sutuoktiniai nedaro to, kas neleidžiama.

Iš lotynų kalbos vertė

br. Lukas Skroblas OSB